

[Parkov.]

den skal give Hovedsynspunkterne, og derefter skal Forhandlingen fortsættes i Udvalget, hvor Arbejdet skal grundlægges.

Med Hensyn til de Tider, der i øvrigt er foreslaaet, har vi fra vor Side været meget betænkelige ved at gaa til Indskrænkninger som dem, der her er Tale om. Vi har navnlig været betænkelige, naar det var Hensigten, at Taletiden ved Finanslovsforslag og Tillægsbevillingslovsforslag skulde begrænses saa stærkt som her. Vi har ment, det er en Tradition, der maatte holdes i Ære af dette høje Ting, at ved Behandlingen af Finanslov og Tillægsbevillingslov skal ethvert Medlem have Adgang til at sige alt, hvad der ligger ham paa Sinde, alt, hvad han har paa Hjerte, det kan jo være baade politiske og lokale Spørgsmaal, og der burde ikke være Begrænsning i saa Henseende. Men vil man endelig gaa til en Begrænsning, maa det da i hvert Tilfælde være en Begrænsning, der ikke er saa knapt tilmaalt som den, der foreslaas her. Det har været vor Hovedanke, og det har været Aarsagen til, at vi ikke har kunnet gaa med til disse stærke Indskrænkninger, at det nu en Gang er Skik og Brug i det danske Folketing, at under Finanslovbehandlingen skal enhver kunne udtale sig udførligt og frit og uden nogen som helst Indskrænkning om, hvad der ligger ham og hans Vælgere paa Sinde. Jeg tror heller ikke, der havde været nogen større Risiko, om man havde forlænget Taletiden. Det har aldrig været Meningen, fordi der var en eller anden Taletid, at den skulde udnyttes fuldt ud; fordi det paagældende Medlem havde Ret til at tale tre Kvarter, havde han ingen Pligt til at tale i den Tid, paa ingen Maade, det vil vedblivende være fortjenstfuldt, om Medlemmerne kunde koncentrere deres Tale, deres Tanker saaledes, at de ikke anvendte længere Tid end lige akkurat nødvendigt. Imidlertid, vi har forhandlet frem og tilbage om dette i Udvalget, men det er ikke lykkedes at faa nogen Forstaaelse bragt til Veje, og derfor kan vi ikke være med til den Begrænsning af Taletiden, der her er foreslaaet.

De Ændringsforslag, der foreligger under Nr. 7 til § 20 og under Nr. 12 til § 31, har vi kunnet tiltræde, fordi vi er ganske enige om, at man maa forholde sig som foreslaaet her, naar der er Tale om Ændringsforslag, som skønnes stridende mod Grund-

loven, og naar der er Tale om Indskriden overfor Medlemmer, som ikke vil følge den Anvisning, dels Forretningsorden, dels Formanden, der er Forretningsordenens Haandhæver, paabyder. Man har jo Erfaring for, at det har været nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, naturligvis haaber vi alle sammen, at den ikke skal komme i Virksomhed, at den ikke skal blive overført i Praksis, men jeg tror, det er ganske godt, den findes, jeg tror ogsaa, det er en passende Tid, der her er fastsat, Udelukkelse fra Tingets Møder i „indtil 14 Mødedage“. Formentlig vil det virke som en tilstrækkelig Dæmper paa Tilbøjeligheden til at fravige den almindelige Skik og Brug ved Optræden i en parlamentarisk Forsamling.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro omtalte, at man fra Venstres Side havde været inde paa Spørgsmaalet om ugentlige Spørgetimer, saaledes som man har det i England. Jeg skal erkende, at den Form for at faa Oplysninger om en Situation, der maaske i dette Øjeblik har Interesse, men om 8 til 14 Dage ikke har nogen som helst Betydning, har det stor Værdi at faa Adgang til. Og naar man ved, at manovre i England, som alle erkender er Parlamentarismens Moderland, i jeg ved ikke hvor lang Tid, men i hvert Tilfælde i lang, lang Tid har været tilfreds netop med en saadan Ordning, skulde man synes, den maatte have kunnet vinde Tilslutning og Bifald ogsaa hos Regeringspartierne. Naturligvis maatte man i Forvejen gøre Rede for, hvad man vilde spørge om, saaledes at den paagældende Minister var nogenlunde orienteret, saaledes at han i Tide kunde overveje, hvorledes Svaret skulde være. Jeg tror, det vilde være af ganske overordentlig Værdi i en eller anden Situation at have Adgang til at faa de Oplysninger, Tinget og som Følge deraf ogsaa Offentligheden i høj Grad ønsker at faa, og som, naar Tiden ikke benyttes i rette Øjeblik og paa rette Maade, maaske senere er ganske uden Betydning.

Men navnlig var der et Punkt, hvor vi lagde megen Vægt paa, at der skulde ske en Ændring, og det var, at der i Forretningsordenens § 23, som omhandler Forespørgsler, til hvilke Tinget har givet sit Samtykke, skulde indføjes en Bestemmelse om, at saadanne Forespørgsler skulde foretages i